

Arrest

nr. 176 394 van 17 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 mei 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 1 december 2015, in haar hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van een burger van de Unie, een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 30 mei 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 31 mei 2016 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, §2, 2de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 01.12.2015 werd ingediend door:

Naam: [M.]

Voornaam: [Z.]

Nationaliteit: Slovakije

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...).'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Als bewijs ten laste in het verleden en op heden legt betrokkene volgende documenten voor:

- attest dd 27.11.2015 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest geen financiële steun ontving van het OCMW te Nevele

- attesten dd. 30.11.2015 op naam van de referentiepersoon en een derde waaruit blijkt dat ze op datum van het attest geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Gent

- mailverkeer van het OCMW te Nevele met de FOD Sociale Zekerheid dd. 30.11.2015 waaruit blijkt dat betrokkene tot maart 2015 een invaliditeitsuitkering ontving

- ongedateerde verklaring op eer vanwege de referentiepersoon waarin hij verklaart financieel in te staan voor betrokkene. Echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze verklaring niet aanvaard worden als afdoende bewijs van financiële steun vanwege de referentiepersoon aan betrokkene.

- attest dd 11.11.2015 opgesteld door het kadaster van het district Kosice (Slovakije) waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendommen bezit op het grondgebied van Kosice. Dit attest zegt echter niets over eventuele eigendommen van betrokkene buiten het grondgebied van Kosice, of andere mogelijk bronnen van inkomsten van betrokkene (uitkering,...), en kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- attest 'betalingen werkloosheid' ACV-Gent op naam van de partner van de referentiepersoon (periode januari - oktober 2015); documenten waaruit blijkt dat de partner van de referentiepersoon kindergeld ontvangt voor hun gemeenschappelijke kinderen (attest DIBISS dd 14.10.2015, rekeninguittreksel november 2015). Er werden geen overige documenten voorgelegd met betrekking tot de eventuele inkomsten van de referentiepersoon zelf. Op basis van de voorgelegde stukken is, gelet op de gezinssamenstelling van het gezin van de referentiepersoon, niet afdoende bewezen dat hij beschikt over afdoende bestaansmiddelen om betrokkene bijkomend ten laste te nemen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het voorgelegde inkomen is samengesteld uit werkloosheidsvergoedingen en kindergeld.

Tenslotte dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is.

Er werden geen documenten voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon instaat voor de betaling van de huurlasten en overige vaste kosten verbonden aan de huisvesting van betrokkene.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogend te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, en gelet dat niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, de schending aan van artikel 40bis, § 2, eerste lid 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 50, § 2, 6° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Verzoeker verwijst naar de wettelijke bepalingen:

Artikel 40 bis par. 2 4° Vw stelt: De bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Artikel 50 par. 2 6° Vb stelt: Familielid bedoeld in artikel 40 bis van de wet:

- a) officiële documenten of elk ander bewijs waarmee de bloedverwantschap kan worden vastgesteld.*
- b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40 bis par. 2 en par. 4 van de wet die op hem van toepassing is vervult.*

De andere voorwaarden van artikel 40 bis par. 2 en par. 4 zijn de volgende:

- *Voldoende bestaansmiddelen van het familielid waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke situatie, regelmaat en aard van de inkomsten*
- *Ziektekosten verzekering*

Verzoeker stelt vast dat dit de enige artikelen zijn die van toepassing zijn om een verblijf van meer dan drie maanden te kunnen verkrijgen als familielid van een burger van de unie in opgaande lijn.

De discussie gaat dus over het begrip ten hunnen laste zijn.

Verzoeker is het niet eens met de motieven die zijn opgenomen door verwerende partij in de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft een attest voorgelegd van 27 november 2015 dat ze geen steun ontvingen van het OCMW NEVELE.

Ook de zoon heeft aangetoond dat hij geen steun ontvangt van het OCMW GENT.

Verzoeker ontving slechts invaliditeit tot maart 2015 (zie het mailverkeer tussen OCMW NEVELE en FOD SOCIALE ZEKERHEID).

De referentiepersoon heeft dan inderdaad een verklaring voorgelegd waaruit blijkt dat hij financieel instaat voor zijn moeder.

Hieruit besluit verwerende partij nu ten onrechte dat het niet aangetoond is dat verzoeker onvermogen en behoeftig zou zijn.

De redenering van verwerende partij is absurd te noemen. Verzoeker weerlegt het motief met een a contrario redenering. Mocht verzoeker vermogen zijn dan zou zij een verblijfsrecht op haar zelf kunnen bekomen namelijk op basis van artikel 40 par. 4 2° bezitter van voldoende bestaansmiddelen. Gezien verzoeker geen toepassing maakt van artikel 40 par. 4 1° of 2° kan afgeleid worden dat zij niet voldoet aan deze bepalingen en dus enkel een verblijfsrecht kan bekomen op grond van haar meerderjarige zoon.

Indien verwerende partij nu stelt dat zij de verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan toetsen is een blote bewering. Hoe kan verzoeker anders de huur betalen, de elektriciteit, haar voorzien van spijs en drank. Mocht zij werk hebben dan zou zijn haar verblijf kunnen verkrijgen op basis van artikel 40 par. 4 1°. Mocht zij over voldoende financiële middelen beschikken zou zij haar verblijf kunnen verkrijgen op basis van artikel 40 par. 4 2° Vw.

De verklaring op eer dient niet op zich bekeken te worden maar dient gelegd te worden bij het geheel van elementen die verzoeker voorlegt. Noch verzoeker, noch de referentiepersoon ontvangen uitkering van het OCMW of de invaliditeit. Derhalve staat haar zoon (de referentiepersoon) in voor betaling van de kosten van zijn moeder zijnde de huur, nutsvoorzieningen, spijs en drank.

De gelden om de maandelijkse kosten voor huisvesting en onderhoud vallen jammer genoeg niet uit de hemel. De enige die deze kosten kan betalen is de zoon van verzoeker.

Uit het geheel van omstandigheden dient dus afgeleid te worden dat verzoeker ten laste is van de referentiepersoon.

Hieruit volgt dat het feitelijk motief dat met de verklaring op eer zijn feitelijkheid en waarachtigheid niet achterhaald kan worden niet bewezen. Uit het geheel van de factoren blijkt maar al te duidelijk dat het de referentiepersoon is die iedere maand een bedrag van zijn inkomsten overmaakt aan verzoeker in

contanten zodat zij in haar maandelijks onderhoud kan voorzien. Het motief van de verwerende partij is aldus een blote bewering die niet rechte gebruikt kan worden. Een schending van de motiveringsplicht wordt aldus aangetoond.

Verder dient verwerende partij niet ieder stuk op zich te bestuderen maar alles in globe bestuderen en daaruit een redelijke beslissing distilleren. Mocht verwerende partij inderdaad stil gestaan hebben hoe verzoeker in haar levensonderhoud zou voorzien zonder dat zij geholpen wordt door haar zoon dat zou zij inderdaad tot de conclusie komen dat dit niet anders kan dan met hulp van de zoon. Verwerende partij heeft aldus niet in alle sereniteit, objectiviteit en in globe de stukken bestudeert. Verzoeker stelt aldus een schending vast van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Er kan dus niet anders geconcludeerd worden dat verzoeker ten laste is van haar zoon. Dat staat met een zekerheid grenzende waarschijnlijkheid vast.

Het motief van de verwerende partij dat het niet bewezen is dat verzoeker nog andere mogelijke bronnen van inkomsten zou hebben uit bijvoorbeeld huizen of landerijen in Slowakije is te gek voor woorden. Verzoeker en ook haar zoon zijnde de referentiepersoon zijn geboren en getogen in KOSICE. Zij behoren tot de roma-minderheid in Slowakije. Zij hebben aangetoond met een stuk uit het kadaster van KOSICE dat zij over geen onroerende goederen beschikken.

Het staat dan ook vast met een zekerheid grenzende waarschijnlijkheid dat verzoeker geen onroerende goederen beschikt of daaruit inkomsten zou verwerven. A contrario mocht dit wel zo zijn, zou zij een verblijfsrecht om haar zelf kunnen verkrijgen op basis van artikel 40 par. 4 Vw.

Dit motief is aldus niet dienstig.

Haar zoon heeft inderdaad een attest van het ACV voorgelegd waartui blijkt dat hij over werkloosheidsuitkeringen beschikt. Verder beschikt de referentiepersoon over kinderbijslag.

Deze inkomsten zijn voldoende om eveneens moeder ten laste te nemen haar te voorzien in huisvesting, nustvoorzieningen en spijs en drank.

Het motief van verwerende partij dat de referentiepersoon niet afdoende bewezen heeft dat hij beschikt over afdoende bestaansmiddelen om moeder, verzoeker, ten laste nemen is een blote bewering. Op welke wijze zou moeder dan overleefd hebben vanaf maart 2015? Opnieuw mocht zij werken of over voldoende middelen beschikken kan zij een verblijfsrecht op haar zelf bekomen op grond van artikel 40 par. 4 Vw.

Artikel 50 par. 2 6° Vb verwijst expliciet naar artikel 40 bis par. 4 lid 2 Vw. Dit artikel stelt: In het kader van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van dienst inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

Verwerende partij komt in haar beslissing niet verder dan bloot te beweren dat de inkomsten niet afdoend zouden zijn. Hoe komt verwerende partij daarbij? Zowel verzoeker als de referentiepersoon zijn heel zuinige mensen. Uit de feiten komt naar voor dat hij wel in staat is om voor zijn moeder te zorgen minstens sedert maart 2015 aldus meer dan 1 jaar.

Uit de feiten blijkt met een zekerheid grenzende waarschijnlijkheid dat de inkomsten wel voldoende zijn om voor verzoeker, moeder, te zorgen.

De opmerking dat de inkomsten van de referentiepersoon bestaan uit werkloosheidsuitkeringen met kinderbijslag is niet aan de orde. Geen enkel artikel in de wet of het besluit verbiedt het dat de referentiepersoon verzoeker zou onderhouden met zijn uitkeringen die hij ontvangt van het sociaal zekerheidsstelsel. Bovendien zijn de uitkeringen van sociaal zekerheidsstelsel die de referentiepersoon ontvangt uitgesteld loon. De referentiepersoon heeft nooit zijn volledig brutoloon vermeerderd met de patronale lasten ontvangen. Er werden aldus afdrachten af gegeven teneinde ervoor te zorgen dat de referentiepersoon een inkomen zou hebben indien hij onvrijwillig werkloos was.

De referentiepersoon kan zijn uitgesteld loon naar goeddunkend besteden. Het is niet aan verwerende partij om te stellen wat hij ermee moet doen, laat staan dat deze ontoereikend zouden zijn.

Het motief kan niet weerhouden worden.

Het argument dat er geen documenten worden voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon in staat voor de betaling van de huurlasten is ook een argument dat niet weerhouden kan worden.

Zoals hierboven al werd besteld ontvangt verzoeker een bedrag in contanten van de referentiepersoon waarmee ze haar huur en andere lasten kan betalen. De referentiepersoon bezoekt zijn moeder om heel regelmatige tijdstippen en heeft er een goed contact mee. In de cultuur van verzoeker en de referentiepersoon wordt nog steeds alles met cash betaald.

Besluit:

Het staat met een zekerheid grenzende waarschijnlijkheid vast dat de referentiepersoon instaat voor de kosten van verzoeker. Gezien hij instaat voor de kosten van verzoeker is zijn moeder ten laste van hem. Mocht verzoeker over voldoende inkomsten beschikken zou zij een aanvraag doen op basis van artikel 40 par. 4 Vw en niet op basis van artikel 40 bis 6° Vw. Daaruit vloeit uiteraard voort met een zekerheid grenzende waarschijnlijkheid dat verzoeker over onvoldoende inkomsten beschikt.

Verzoeker voldoet aldus wel aan de voorwaarden van artikel 40 bis 6° in samenhang met artikel 50 par. 2 Vb.

De motieven van verwerende partij zijn niet deugdelijk. Dit maakt een schending uit van het motiveringsplicht.

Een schending van de zorgvuldigheid wordt eveneens aangetoond. Mocht verwerende partij het dossier op een correcte wijze bestudeerd hebben, rekening gehouden hebben met de aard van verzoeker en de referentiepersoon, nagedacht hebben hoe verzoeker anders de huur kan betalen en in leven kan blijven nu het vaststaat dat ze niet van het sociaal bijstandstelsel leeft dat had verwerende partij nooit tot huidige beslissing gekomen. Het beginsel van behoorlijk bestuur in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel is hiermee aangetoond.”

2.1.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden weigeringsbeslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Verzoekster wordt zo het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd omdat zij niet heeft aangetoond dat is voldaan aan de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet vervatte verblijfsvoorwaarde dat zij ten laste dient te zijn van de referentiepersoon. Er wordt ingegaan op de verschillende door verzoekster in dit verband voorgelegde stukken en toegelicht waarom deze niet volstaan om aan te tonen dat zij ten laste is van de referentiepersoon. Er wordt geduid dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan van in het land van herkomst of origine en zulks onvoldoende blijkt en eveneens wordt vastgesteld dat gelet op de voorgelegde stukken niet blijkt dat verzoekster in België ten laste is van de referentiepersoon nu zij niet op het adres van de referentiepersoon is gedomicilieerd en geen documenten voorliggen dat deze laatste instaat voor de betaling van de huurlasten en overige vaste kosten verbonden aan de huisvesting van verzoekster. Er wordt verder ook vastgesteld dat niet blijkt dat de referentiepersoon beschikt over afdoende bestaansmiddelen om verzoekster bijkomend ten laste te nemen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden weigeringsbeslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoekster beriep zich ten overstaan van het bestuur op het gegeven dat zij een familielid is van een burger van de Unie in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

Artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

[...]”

Artikel 50, § 2, 6° van het Vreemdelingenbesluit stelt:

“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :

[...]

6° familielid bedoeld in artikel 40bis, van de wet :

a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld;

b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40bis, § 2 en § 4, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

[...]”.

Het is niet betwist dat verzoekster opdat zij als familielid in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd, dient aan te tonen ten laste te zijn van haar Slowaakse zoon.

Opdat kan worden aanvaard dat een ascendent ten laste is van zijn of haar meerderjarig kind, burger van de Unie, dient het bewijs voor te liggen dat hij of zij materieel wordt ondersteund door de referentiepersoon die in België verblijft omdat hij of zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en die afhankelijkheid bestaat in het land van oorsprong of herkomst op het moment dat men verzoekt zich bij de referentiepersoon te mogen voegen. Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014), waarin werd gesteld:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

In een mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad van 2 juli 2009 betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van de richtlijn 2004/38/EG (COM(2009) 313 definitief) wordt hieromtrent als volgt gesteld:

“Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend' familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt

gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU-burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof, kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen.”

De Raad benadrukt dat er wat betreft het “ten laste” zijn geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekster het bewijs van de voorwaarde levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

In casu oordeelde verweerder dat verzoekster niet afdoende aantoonde dat zij onvermogen is in haar land van herkomst en dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon. Verzoekster legde, wat de afhankelijkheidsband in het land van herkomst betreft, een attest gedateerd op 11 november 2015 van het kadaster van het district Kosice in Slowakije voor dat zij aldaar geen eigendommen heeft. Er blijkt niet dat verweerder de inhoud van dit attest heeft miskend door aan te geven dat dit attest niets zegt over eventuele eigendommen buiten het grondgebied van Kosice en evenmin over andere mogelijke bronnen van inkomsten in het land van herkomst, zoals uitkeringen. Hij oordeelde dat een stuk dat louter aangeeft dat men in een bepaald district in het land van herkomst geen eigendommen bezit niet kan volstaan als bewijs van onvermogen in dit land. Er lagen verder geen stukken voor dat verzoekster in haar land van herkomst daadwerkelijk werd ondersteund door de referentiepersoon. Verweerder stelde eveneens vast dat verzoekster in België niet op hetzelfde adres is gedomicilieerd als de referentiepersoon en er geen documenten werden voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon instaat voor de betaling van de huurlasten en overige vaste kosten verbonden aan de huisvesting van verzoekster in België.

Verzoekster benadrukt dat zij en de referentiepersoon geen steun ontvangen van het OCMW, zij slechts tot maart 2015 een invaliditeitsuitkering ontving en de referentiepersoon verklaarde financieel voor haar in te staan en betoogt dat aldus wel degelijk voldoende vaststaat dat zij onvermogen en behoeftig is. Zij stelt verder dat zij, indien zij vermogen was of werkte, op deze grond een verblijfsrecht in eigen naam zou hebben. In het licht van de voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie dient er evenwel sprake te zijn van een daadwerkelijke (nood aan) materiële ondersteuning door de burger van de Unie en moet vaststaan dat de noodzaak van materiële steun in het land van oorsprong of van herkomst bestaat op het moment dat zij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen. De nood aan materiële ondersteuning moet aldus in het land van herkomst bestaan en het gegeven dat men in België, gelet op bijvoorbeeld een irreguliere verblijfssituatie of het niet-naleven van eerdere beslissingen, mogelijk behoeftig en onvermogen zou zijn of ten laste zou vallen van een burger van de Unie, is op zich niet doorslaggevend. De behoeftigheid en onvermogenheid dienen te bestaan in het land van herkomst. Het kan in het licht van de aangehaalde rechtspraak ook niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd waar verweerder vereist dat er duidelijke bewijzen worden voorgelegd van onvermogenheid in het land van herkomst en een materiële ondersteuning door de referentiepersoon, en dat in dit verband niet wordt volstaan met onrechtstreekse bewijzen of loutere verklaringen op eer. Verweerder kon oordelen dat een ongedateerde verklaring op eer van de referentiepersoon dat hij financieel instaat voor verzoekster niet kan worden aanvaard als voldoende bewijs van het ten laste zijn, nu een dergelijke verklaring niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst. Het is op zich niet betwist dat verder geen concrete stukken voorlagen waaruit kan blijken dat er effectief sprake was van een

ondersteuning van verzoekster door de referentiepersoon, noch in het land van herkomst noch in België. Verzoekster betoogt dat verweerder zich de vraag diende te stellen hoe zij anders zou voorzien in haar levensbehoeften indien het gestelde in de verklaring op eer niet correct zou zijn en dat de verklaring op eer samen dient te worden bekeken met de stukken waaruit blijkt dat noch zij noch haar zoon steun genieten van het OCMW en zij niet langer een invaliditeitsuitkering ontvangt, doch lijkt er aldus aan voorbij te gaan dat zij de bewijslast draagt wat betreft de verblijfsvoorwaarde van het ten laste zijn en toont verder met haar betoog – dat andermaal niet wijst op enige daadwerkelijke financiële ondersteuning door de referentiepersoon en waarvan niet blijkt dat dit vermag aan te tonen dat zij in haar land van herkomst is aangewezen op de financiële steun van haar zoon – andermaal niet aan dat verweerder niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Uit het gegeven dat verzoekster niet in aanmerking komt voor een verblijf op basis van een economische activiteit of als beschikker over voldoende bestaansmiddelen volgt, in tegenstelling tot hetgeen zij aangeeft, ook geenszins zonder meer dat zij in haar land van herkomst onvermogen is of aldaar is aangewezen op de ondersteuning van haar zoon om in haar levensbehoeften te voorzien. Waar verzoekster thans nog betoogt dat de enige die haar maandelijkse kosten kan betalen haar zoon is, is dit bovendien een loutere bewering. Ook waar zij voorhoudt dat haar zoon haar regelmatig bezoekt en het in hun cultuur gebruikelijk is om alles cash te betalen, beperkt zij zich tot algemene beweringen waarmee zij niet weerlegt dat evenmin een voldoende bewijs voorlag dat zij in België door haar zoon ten laste wordt genomen. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt zo ook dat de enkele verbintenis van de referentiepersoon om verzoekster ten laste te nemen, op zich niet voldoende is om de afhankelijkheid aan te tonen (HvJ (Grote kamer) 9 januari 2007, C-01/05, Jia). Enig kennelijk onredelijk handelen blijkt andermaal niet. Een te gefragmenteerde beoordeling door het bestuur blijkt in casu evenmin.

Verzoekster bekritiseert vervolgens de motivering in de bestreden weigeringsbeslissing dat een stuk dat louter aangeeft dat men in het district waarvan men in het land van herkomst afkomstig is geen eigendommen bezit niet kan volstaan als bewijs van onvermogen in het land van herkomst. Zij stelt dat zij en haar zoon zijn geboren en getogen in Kosice en behoren tot de Romaminderheid in Slowakije, doch toont aldus nog niet aan dat het kennelijk onredelijk is om te oordelen dat het gegeven dat men in het district waarvan men in het land van herkomst afkomstig is geen eigendommen bezit niet volstaat om vast te stellen dat men onvermogen is in het land van herkomst en dit nu aldus nog niet blijkt dat men elders in het herkomstland geen eigendommen bezit en evenmin blijkt dat men geen andere bronnen van inkomsten heeft zoals bijvoorbeeld uitkeringen. Verzoekster wijst thans op haar Roma-origine doch er blijkt niet dat zij een dergelijk gegeven inriep in het kader van haar aanvraag en zij maakt ook geenszins concreet aannemelijk dat deze origine reeds het bewijs in zich draagt dat zij onvermogen is in haar land van herkomst. Ook door het opbouwen van a contrario-redeneringen zoals dat indien zij vermogen was zij op deze grond in eigen hoofde het verblijfsrecht zou uitoefenen, wordt enige kennelijke onredelijkheid niet aangetoond, te meer gelet op de gedane en niet-weerlegde vaststelling van verweerder dat enige daadwerkelijke materiële ondersteuning van verzoekster door de referentiepersoon op geen enkel ogenblik blijkt, noch in het land van herkomst noch in België. Gelet ook op het verschil in levensstandaard dat tussen lidstaten van de Europese Unie kan bestaan, volgt uit het gegeven dat een burger van de Unie geen voldoende bestaansmiddelen heeft om te voorkomen in België ten laste te vallen nog niet dat deze in zijn land van herkomst onvermogen of behoeftig is.

In het licht van voormelde gegevens en vaststellingen en de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, en nu geen duidelijke bewijzen voorliggen van een daadwerkelijke ondersteuning door de referentiepersoon in de basisbehoeften van verzoekster van in het land van herkomst noch van een duidelijke afhankelijkheidsband in België, blijkt geenszins dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat het bewijs van het *'ten laste zijn'* niet of niet afdoende is geleverd.

Daarenboven stelde verweerder ook nog vast dat niet blijkt dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om verzoekster bijkomend ten laste te nemen. Door louter te betogen dat de inkomsten wel voldoende zijn om ook haar ten laste te nemen, toont verzoekster niet aan dat verweerder ten onrechte tot deze beoordeling is gekomen. Ook haar betoog waarbij zij zich de vraag stelt hoe zij dan wel heeft overleefd sinds maart 2015, dat indien zij zelf werkte of bestaansmiddelen had zij in eigen hoofde een verblijfsrecht zou hebben en dat zij en de referentiepersoon zeer zuinige mensen zijn, is – nu zij zich beperkt tot beweringen en volledig in gebreke blijft in te gaan op de concrete inkomenssituatie van de referentiepersoon – niet van aard het kennelijk onredelijk karakter van voormelde beoordeling aan te tonen. In dit verband hield verweerder ook rekening met de gezinssituatie van de referentiepersoon, met name een gezin van twee partners en kinderen ten laste. De Raad herhaalt verder dat verweerder op correcte gronden vaststelde dat geen voldoende bewijskrachtig

bewijs voorligt dat verzoekster op enig ogenblik daadwerkelijk werd ondersteund door haar zoon om in haar materiële behoeften te voorzien. Aldus overtuigt verzoekster ook geenszins als zou uit de feiten blijken dat haar zoon haar, gelet op zijn inkomsten, ten laste kan nemen. In zoverre verzoekster nog kritiek uit op het gestelde in de bestreden weigeringsbeslissing dat het voorgelegde inkomen *'bovendien [...] is samengesteld uit werkloosheidsvergoedingen en kindergeld'*, benadrukt de Raad dat dit een overvloedige motivering betreft en de kritiek hierop aldus niet vermag te leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat verweerder enig relevant gegeven en/of stuk dat voorlag ten onrechte niet bij zijn beoordeling heeft betrokken of niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding. Zij maakt met haar uiteenzetting verder ook niet aannemelijk dat verweerder gelet op de voorliggende stukken en/of gegevens op kennelijk onredelijke of onwettige wijze tot zijn beoordeling is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet of van artikel 50 van het Vreemdelingenbesluit kan niet worden vastgesteld.

2.1.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Gelet op hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat de toelichting van verzoekster niet toelaat vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

2.1.2.4. De uiteenzetting van verzoekster laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoekster toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.1.2.5. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, de schending aan van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van artikel 51, § 2 van het Vreemdelingenbesluit, van artikel 45 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Zij licht het middel toe als volgt:

"Verzoeker van oordeel dat artikel 7 Vw in casu niet van toepassing is. Omdat artikel 7 Vw geldt voor derdelandse. Verzoekers is een burger van de Unie. Voor burgers van de Unie voorziet de wet een speciale categorie. De lex specialis gaat steeds voor de lex generalis.

Ten tweede begint artikel 7 van het woord onverminderd bepalingen uit een verdrag Welnu verzoeker beschikt over gunstiger bepalingen voortvloeiend uit een verdrag. Verzoeker kan in casu verwijzen naar de bepalingen uit het Verdrag van de Werking van de Europese Unie in het bijzonder de bepalingen artikel 45 en volgende waarvan de richtlijn 2004/38/EG de verder uitvoering van is.

Bovendien toont verzoeker in punt A wel degelijk aan dat zij aan de voorwaarden van artikel 40 bis par. 2 6° Vw voldoet. Artikel 51 par. 2 stelt: Indien de minister het verblijfsrecht toekent en mits de documenten bedoeld in artikel 50 par. 2 werden overlegd binnen de termijn van drie maanden geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie een verklaring van inschrijving overeenkomstig het model bijlage 8 af.

Gezien verzoeker voldoet aan de voorwaarden en gezien de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden vernietigd dient te worden, heeft het bevel om het grondgebied te verlaten geen enkel rechtsgrond meer.

Het bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts overleven indien het voorafgegaan wordt door een beslissing van weigering van verblijf. Verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 51 par. 2 eerste lid zodat er geen bijlage 20 dient te worden afgegeven maar wel degelijk een bijlage 8."

3.2.1. Zoals reeds werd geduid, heeft de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Zo wordt verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat haar legaal verblijf in het Rijk is verstreken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij de overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. Artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”.

Verzoekster betoogt allereerst dat deze bepaling op haar niet van toepassing is en dit omdat deze bepaling enkel geldt voor derdelanders en niet voor burgers van de Unie. Zij stelt dat voor burgers van de Unie de wet een speciale categorie voorziet en de lex specialis steeds voorgaat op de lex generalis. De Raad merkt evenwel op dat de in Titel II, hoofdstuk I van de Vreemdelingenwet bedoelde burgers van de Unie en hun familieleden en de in ditzelfde hoofdstuk bepaalde familieleden van een Belg, gelet op de definitie van vreemdeling in artikel 1, 1° van de Vreemdelingenwet als elke persoon die het bewijs niet levert dat hij de Belgische nationaliteit bezit, ook vreemdelingen zijn zoals bedoeld in artikel 7 van de Vreemdelingenwet en dat *“in de mate dat er in Titel II (van de Vreemdelingenwet) geen afbreuk wordt aan gedaan, de bepalingen van Titel I van toepassing blijven op de drie categorieën van vreemdelingen die bedoeld worden in de hoofdstukken 1, 2 en 3 van Titel II”* (Wetsontwerp betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer*, 1974-75, nr. 653/1, 16 en 34). Verzoekster maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat verweerder aan een burger van de Unie van wie is vastgesteld dat zij geen recht heeft op een verblijf van meer dan drie maanden in België en van wie het rechtmatig verblijf in het Rijk is verstreken geen bevel om het grondgebied te verlaten kan geven op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, of dat enige lex specialis zich daartegen verzet.

Waar verzoekster verwijst naar artikel 45 van het VWEU, en betoogt dat deze verdragsbepaling zich verzet tegen de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad verder vast dat deze bepaling betrekking heeft op het vrij verkeer van werknemers. Er blijkt evenwel niet dat verzoekster zich hierop in casu dienstig kan beroepen. Zelfs in zoverre verzoekster verwijst naar het recht op vrij verkeer als burger van de Unie in meer ruime zin dient te worden benadrukt dat de burger van de Unie het recht heeft vrij op het grondgebied te reizen en te verblijven *“onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld”*. In de bestreden beslissingen wordt aangegeven dat de termijn van drie maanden waarbinnen een burger van de Unie in een andere lidstaat mag verblijven in casu werd overschreden en dat niet blijkt dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden. Het recht op verblijf van meer dan drie maanden werd door verweerder aldus niet toegekend. Deze vaststellingen worden door verzoekster niet betwist. In deze omstandigheden maakt verzoekster geenszins aannemelijk dat verweerder niet op rechtsgeldige wijze toepassing kon maken van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

Verzoekster betoogt ten slotte dat een nietigverklaring van de bestreden weigeringsbeslissing tot gevolg heeft dat ook het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen enkele rechtsgrond meer heeft.

Er werd evenwel reeds vastgesteld dat er geen reden is om de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te vernietigen.

Een schending van artikel 45 van het VWEU, van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet of van artikel 51 van het Vreemdelingenbesluit wordt niet aangetoond.

3.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS